

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Alenou Hockou ve věci

žalobkyně: T. H. B., narozená X, státní příslušnost X (dále jen X), tohoto času
bytem X,

proti

žalovanému: Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky, se sídlem
Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7,

v řízení žalobě ze dne 11.5.2023 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20.4.2023 č.j. OAM-295/ZA-ZA11-HA13-2023,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Včasnou žalobou ze dne 11.5.2023 soudu doručenou prostřednictvím poskytovatele poštovních služeb dne 22.5.2023 se žalobkyně domáhala přezkoumání napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 20.4.2023 č.j. OAM-295/ZA-ZA11-HA13-2023, kterým bylo rozhodnuto ve věci její žádosti tak, že žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřípustná podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen **zákon o azylu**), a řízení o udělení mezinárodní ochrany se podle § 25 písm. i) zákona o azylu zastavuje.

2. **V žalobě** žalobkyně mimo jiné uvedla, že žalovaný její opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany vyhodnotil jako nepřipustnou, neboť měl za to, že se neobjevily nové skutečnosti nebo zjištění, které nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a. Žalobkyně má za to, že právě takové skutečnosti se však objevily - jedná se přitom o její dluhy v zemi původu. Přitom je kladeno žalobkyni za vinu, že tuto skutečnost neuvedla ve své předchozí žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Vina však v tomto ohledu nespočívá na žalobkyni, nýbrž na žalovaném a způsobu, jakým byl s ní pohovor veden. Pohovor má být přitom veden tak, aby byla žadateli o mezinárodní ochranu dána možnost úplně vylicit všechny azylově relevantní skutečnosti. Taková možnost však žalobkyni dána nebyla. S ohledem na to je třeba tvrzení žalobkyně považovat za novou skutečnost, která nebyla bez jejího vlastního zavinění předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení. Novou žádost o udělení mezinárodní ochrany tak nelze posuzovat jako nepřipustnou. Závěrem žalobkyně navrhla, aby soud zrušil napadené rozhodnutí, věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a žalobkyni byla přiznána náhrada nákladů řízení.
3. **Součástí žaloby byl návrh na přiznání odkladného účinku**, jenž byl zamítnut usnesením zdejšího soudu ze dne 14.6.2023 č.j. 16 Az 10/2023 - 18.
4. **Napadeným rozhodnutím ze dne 20.4.2023 č.j. OAM-295/ZA-ZA11-HA13-2023** rozhodl žalovaný ve věci žádosti žalobkyně tak,, že žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřipustná podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu a řízení o udělení mezinárodní ochrany se podle § 25 písm. i) zákona o azylu zastavuje. V odůvodnění rozhodnutí bylo mimo jiné uvedeno, že dne 18.3.2023 podala žalobkyně opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice (dále jen **ČR**) a dne 24.3.2023 konkrétně sdělila, že je státní příslušnicí Vietnamu, národnosti kinh, hovoří vietnamsky. Nemá žádné náboženské ani politické přesvědčení. Nikdy nebyla členkou žádné politické strany nebo skupiny a nikdy se politicky neangažovala. Asi od roku 2013 je rozvedená, ale má partnera, se kterým má děti. Partner se jmenuje V. M. N., nar. X, stát. přísl. Vietnam a v ČR žije na základě povolení k trvalému pobytu. Žalobkyně společně s ním a jejich dětmi bydlí v X. Dcera T. N., nar. X v X a syn N. M. Q. B., nar. X v X jsou státními příslušníky X. Děti žijí v ČR na základě povolení k trvalému pobytu. V ČR žalobkyně žije již od roku 2008, tehdy sem přijela na základě víza za účelem podnikání. Od té doby se vrátila do Vietnamu asi pětkrát nebo šestkrát. Naposledy tam byla na konci roku 2017 a jela tam na pohřeb svého staršího bratra. Do ČR se pak vracela letecky přes Rusko. Tehdy měla vízum, asi na strpění, vždy bylo platné dva až tři měsíce. Naposledy do ČR přicestovala letecky na konci roku 2017. V ČR žije od roku 2008, měla zde povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání. O povolení přišla asi v roce 2014 nebo 2015. Pak se odvolávala, díky tomu dostávala vízum strpění. V jiných státech Evropské unie (dále jen **EU**) nepobývala, v jiných státech neměla udělena žádná víza nebo povolení k pobytu. O udělení mezinárodní ochrany v ČR žádala již jednou, na konci roku 2022, ale její žádosti nebylo vyhověno. Je zcela zdravá, nemá žádná omezení ani zvláštní potřeby. O mezinárodní ochranu v ČR žádá z důvodu, že chce zůstat v ČR s dětmi, aby o ně mohla pečovat. Také chce v ČR podnikat, aby mohla splatit dluhy. Jiné důvody nemá. V předchozím správním řízení o udělení mezinárodní ochrany uváděla, že chce zůstat v ČR s dětmi, aby o ně mohla pečovat, ale o dluzích minule nehovořila, tuto skutečnost uvádí až nyní. V předchozí žádosti o dluzích nehovořila, protože tenkrát se soustředila pouze na děti, dluhy zapomněla uvést. Dluhy má ve Vietnamu. Vzala si půjčky s

vysokým úrokem, aby mohla v ČR podnikat. Půjčky si vzala v letech 2014 až 2015 od fyzických osob. Chce v ČR zůstat a podnikat, aby mohla dluhy postupně splatit. K dotazu, zda se chce před vydáním rozhodnutí vyjádřit k podkladům pro vydání rozhodnutí, žalobkyně sdělila, že pozvána být nechce, svého práva se vzdává.

Žalovaný při posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobkyně vycházel především z její výpovědi, a dále z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv ve Vietnamu. Konkrétně vycházel z informací z cizineckého informačního systému, rozhodných materiálů předchozího správního řízení žalobkyně č. j. OAM-1000/ZA-ZA11-2022 a ev. č. B012570 a dále z informace OAMP, Bezpečnostní a politická situace ve Vietnamu, Vybrané otázky z oblasti občanských svobod a lidských práv ze dne 14. června 2022.

V průběhu správního řízení bylo zjištěno, že aktuální žádost žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany na území ČR je již druhou v pořadí. Dne 10.11.2022 podala v ČR první žádost o udělení mezinárodní ochrany, o níž bylo vedeno správní řízení pod č. j. OAM-1000/ZA-ZA11-2022. Žalovaný vydal následně dne 7.12.2022 rozhodnutí o neudělení azylu s č. j. OAM-1000/ZA-ZA11-HA15-2022, které nabylo právní moci dne 29.12.2022.

Žalovaný posoudil důvody současné žádosti žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany a následně provedl srovnání s jejími tvrzeními, která učinila v rámci předchozího správního řízení ve věci mezinárodní ochrany. Žalobkyně v průběhu správního řízení o její první žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 10.11.2022 označila za důvod podání své žádosti legalizaci svého pobytu na území ČR. Návrat do vlasti odmítala kvůli svým nezletilým dětem a příteli, s nimiž chtěla v ČR i nadále žít. Správní orgán ve svém rozhodnutí vydaném v rámci tohoto správního řízení o první žádosti žalobkyně o mezinárodní ochranu konstatoval na základě jejího tvrzení a dalších podkladů rozhodnutí, že v případě žalobkyně nebyly naplněny podmínky zákona o azylu pro udělení mezinárodní ochrany a mezinárodní ochranu neudělil. Žalovaný připomněl, že svou argumentaci v rámci správního řízení o první žádosti o udělení mezinárodní ochrany zároveň náležitě podložil dostupnými informacemi o situaci v zemi původu žalobkyně, ať už co do obecné bezpečnostní situace ve Vietnamu, tak zejména v rámci nezbytného individuálního posouzení jejího případu. Následně správní orgán rozhodl o neudělení mezinárodní ochrany ve smyslu zákona o azylu. Dále žalovaný konstatoval, že stejně jako v předchozím správním řízení o udělení mezinárodní ochrany žalobkyně usiluje o legalizaci svého pobytu v ČR, neboť zde chce i nadále zůstat se svými dětmi.

Ohledně údajné nové skutečnosti uvedené žalobkyní, že chce v ČR zůstat a podnikat, aby mohla postupně splatit své dluhy, na základě které požaduje opětovné meritorní posuzování její žádosti o udělení mezinárodní ochrany, správní orgán konstatoval, že tato byla žalobkyní objektivně známa již v průběhu správního řízení o její předchozí žádosti o udělení mezinárodní ochrany a ta tak měla možnost i povinnost uvést ji za účelem jejího posouzení již tehdy, pokud ji považovala za natolik závažnou pro její důvody podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Je tedy důsledkem pouze jejího vlastního zavinění, že tato údajná nová skutečnost nebyla předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení ve věci mezinárodní ochrany. Správní orgán uzavřel, že žalobkyní uvedená údajná nová skutečnost není relevantním důvodem pro opětovné meritorní posuzování její žádosti o udělení mezinárodní ochrany v žádné její formě. Dále žalovaný konstatoval, že žalobkyní uvedená údajná nová skutečnost se netýká změny situace v zemi jejího původu, důvodů jejího odchodu z vlasti, ani jí prezentovaných problémů, které tam měla mít, ani důvodů, pro něž by měla mít jakékoliv obavy v případě svého návratu do země, tím méně pak svědčících o tom, že by mohla být vystavena

pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu nebo, že jí hrozí vážná újma podle § 14a zákona o azylu. Na základě výše citovaných informací o zemi původu žalobkyně žalovaný uzavřel, že ve Vietnamu nedošlo od doby, kdy byla meritorně posuzována její předchozí žádost, tedy od prosince roku 2022, ani k žádné změně, která by mohla představovat novou skutečnost ve smyslu ustanovení § 11a odst. 1 písm. b) zákona o azylu, nebo by svědčila o tom, že by žalobkyně mohla být vystavena pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu, nebo že by jí hrozila vážná újma podle § 14a zákona o azylu. Žalovaný tak neshledal důvody pro opakované meritorní posouzení žádosti žalobkyně ve vztahu k jí uváděným důvodům, neboť tato neuvedla žádnou novou skutečnost ve smyslu zákona o azylu, která by odůvodňovala opětovné vedení správního řízení a opětovné hodnocení důvodů odchodu žalobkyně z vlasti a obav z návratu do vlasti.

Na základě výše uvedeného žalovaný konstatoval naplnění podmínek stanovených v § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu a opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany podanou žalobkyní na území ČR shledal nepřipustnou. Vzhledem ke skutečnosti, že žádost o udělení mezinárodní ochrany žalobkyně byla shledána nepřipustnou, správní řízení o této žádosti bylo v souladu s § 25 písm. i) zákona o azylu zastaveno.

5. **Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě dne 30.5.2023** mimo jiné uvedl, že s žalobou nesouhlasí. Při rozhodování vzal v úvahu skutečnosti, které žalobkyně tvrdila, shromáždil k nim relevantní a aktuální informace o situaci v zemi původu. Rovněž vycházel z dostatečně zjištěného stavu věci a má za to, že přijaté řešení odpovídá konkrétním okolnostem daného případu a je patřičným způsobem odůvodněno - dle žalovaného přijaté rozhodnutí o zastavení řízení z důvodu nepřipustnosti žádosti dle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu odpovídá zjištěnému stavu věci a je zákonné. Žalovaný setrval na tom, že žalobkyně ve své aktuální žádosti neuvedla žádné skutečnosti, které by bylo možné posuzovat jako nové ve smyslu zákona o azylu a kterými by se měl správní orgán znovu meritorně zabývat. Pokud jde o samotnou právní kvalifikaci případu žalobkyně, i zde má žalovaný za to, že nevybočil z mezí zákonného ustanovení § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, když tuto druhou žádost posoudil jako nepřipustnou se závěrem, že nenalezl žádné nové skutečnosti, které žalobkyně bez vlastního zavinění nemohla sdělit v průběhu předchozího řízení, a které by vyžadovaly opakované posouzení. V podrobnostech odkázal na napadené rozhodnutí, s nímž se plně ztotožňuje. Dále odkázal na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 5.8.2014, č.j. 1 Az 22/2014 - 33. V podrobnostech pak odkázal na stranu 2 - 4 napadeného rozhodnutí, kde správní orgán pečlivě vyhodnotil důvody uvedené u aktuálně podané opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany dle § 11a odst. 1 písm. a) i b) zákona o azylu. K námitce žalobkyně ohledně jejích dětí žalovaný uvedl, že důvody, pro které je možné některou z forem mezinárodní ochrany udělit, jsou zákonem přesně vymezené a vztahují se k zemi původu, přičemž rodinné důvody žadatelky na území ČR mezi ně nepatří. Žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen **NSS**) ze dne 9.5.2006, č.j. 2 Azs 177/2005 - 65, ve kterém NSS uvedl, že rodinné vazby v ČR nejsou důvodem pro udělení doplňkové ochrany, a na závěr z rozsudku NSS č. j. 5 Azs 46/2008 - 71, dle kterého je třeba situaci, kdy žadatel nesplňuje zákonné podmínky pro udělení mezinárodní ochrany, ale jsou dány rodinné důvody pro pobyt takového cizince na území ČR, řešit dle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR, ve znění pozdějších předpisů (dále jen **zákon o pobytu cizinců**). Závěrem žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.
6. **Ze zaslaného správního spisu vedeného žalovaným v této věci** vyplynulo, že skutečnosti uvedené v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí ze dne 20.4.2023 i ve vyjádření

žalovaného ze dne 30.5.2023 odpovídají obsahu spisu. Podle protokolu o předání rozhodnutí bylo napadené rozhodnutí ze dne 20.4.2023 předáno osobně žalobkyni dne 9.5.2023.

7. Dle **§ 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb.**, soudní řád správní (dále jen **s.ř.s.**), soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy (dále jen **správní orgán**). Podle **§ 78 odst. 7 s.ř.s.** soud zamítne žalobu, není-li důvodná. Při přezkoumání napadeného rozhodnutí je soud povinen přezkoumat napadený výrok v mezích žalobních bodů uvedených v žalobě (**§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.**). Dle **§ 31 odst. 2, 3 s.ř.s.** ve věcech mezinárodní ochrany rozhoduje specializovaný samosoudce, který má práva a povinnosti předsedy senátu.
8. Podle **§ 11a odst. 1 zákona o azylu** podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí přípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které a) nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a b) svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v ustanovení **§ 12** nebo, že mu hrozí vážná újma podle ustanovení **§ 14a**.
9. Dle **§ 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu** žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřípustná, podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou ministerstvo posoudilo jako nepřípustnou podle ustanovení **§ 11a odst. 1 zákona o azylu**.
10. Podanou žalobou se žalobkyně domáhala z důvodů v ní uvedených zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 20.4.2023, ale soud z níže uvedených důvodů shledal, že žaloba není důvodná. Soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání dle **§ 51 odst. 1 s.ř.s.**, jelikož žalobkyně i žalovaný s tímto postupem souhlasili.
11. Nejprve soud musí konstatovat, že žádost žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany, o níž bylo rozhodnuto napadeným rozhodnutím, je třeba považovat za opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany ve smyslu výše citovaného ustanovení **§ 2 odst. 1 písm. f) zákona o azylu**, což v rámci správního řízení a v žalobě potvrdila i sama žalobkyně.
12. V souvislosti s podanou žalobou tak zdejší soud považuje za vhodné odkázat na závěry vyjádřené NSS v rozsudku ze dne 11.6.2009, č. j. 9 Azs 5/2009-65, kde bylo uvedeno, že *„Institut opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neslouží k upřesňování či skutkovému doplňování předchozí žádosti. Jeho hlavním smyslem a účelem je postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit postavení žadatele a které nemohl uplatnit vlastní vinou během předchozího řízení. Zpravidla se přitom může jednat o takové skutečnosti, ke kterým došlo během času.“* A dále: *„Ustanovení § 10a písm. e) zákona o azylu představuje jistý filtr, jehož prostřednictvím je možné propustit do dalšího opakovaného řízení o udělení mezinárodní ochrany již jednou rozhodnutou věc. Jedná se přitom o výjimku, kterou je třeba vykládat restriktivně tak, aby byl respektován jeden ze základních principů rozhodování ve veřejném právu, a sice princip právní jistoty, jehož výrazem je i překážka věci pravomocně rozhodnuté, tzv. res iudicata, resp. v daném případě res administrata.“* Rovněž
13. Následně soud odkazuje také na rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 6.3.2012, č.j. 3 Azs 6/2011-96, uvedl: *„Odůvodnění správního rozhodnutí o zastavení řízení pro nepřípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany proto musí vždy obsahovat zdůvodněný závěr*

správního orgánu o tom, že 1) žadatel v opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neuvádí žádné nové skutečnosti či zjištění relevantní z hlediska azylu nebo doplňkové ochrany, resp. 2) pokud takové skutečnosti či zjištění uvádí, pak pouze takové, které mohl uplatnit již v předchozí žádosti, a 3) že nedošlo k takové zásadní změně situace v zemi původu, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Správnost těchto závěrů správního orgánu podléhá v plném rozsahu kognici správních soudů v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu o zastavení řízení pro nepřipustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany.“

14. V usnesení ze dne 16.5.2017, č.j. 1 Azs 57/2017-52, poté NSS uvedl: „Opakovanou žádost o mezinárodní ochranu lze věcně posoudit pouze tehdy, uvedl-li žadatel nové skutečnosti nebo zjištění týkající se důvodů pro udělení azylu nebo důvodů pro udělení doplňkové ochrany, které nebyly bez jeho vlastního zavinění předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně skončeném řízení ve věci mezinárodní ochrany. Přitom i opakovaná žádost, která formálně neuvádí nové skutečnosti či zjištění pro udělení azylu ani doplňkové ochrany, nemůže být podle názoru rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu považována za žádost shodnou, a tudíž nepřipustnou, jestliže se od předcházejícího pravomocného rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany zásadním způsobem změnila situace v zemi původu a tato změna by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany.“
15. Citovaná rozhodnutí NSS tedy uzavírají, že opakovaná žádost o udělení mezinárodní ochrany by měla být použita pouze v odůvodněných případech. Na druhou stranu správní orgán má i u těchto žádostí povinnost náležitě šetřit jejich relevanci, zejména pak má zjišťovat, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany neuvádí nové skutečnosti relevantní z hlediska azylu nebo doplňkové ochrany, které nebyly bez jeho zavinění předmětem zkoumání v rámci řízení o jeho předchozí žádosti o udělení mezinárodní ochrany, či zda nedošlo k takové změně situace v zemi původu žadatele, která by mohla odůvodňovat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Pokud žadatel o udělení mezinárodní ochrany takové nové skutečnosti uvádí nebo pokud došlo v zemi původu žadatele k relevantní změně okolností, je správní orgán povinen opakovanou žádost tohoto žadatele meritorně posoudit.
16. Žalovaný porovnal důvody uvedené žalobkyní ve správním řízení o její první žádosti o mezinárodní ochranu s důvody uvedenými v řízení o její opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to zejména na straně 2. Přitom dospěl dle názoru zdejšího soudu ke správnému závěru, že žalobkyně uvedla ve své aktuální žádosti zčásti stejné důvody jako v předchozí žádosti s tím, že uvedla nové skutečnosti týkající se jejích dluhů v zemi původu, avšak při podání nové žádosti o mezinárodní ochranu se jednalo o skutečnosti, o kterých věděla již v době podání první žádosti a mohla je tedy také uplatnit již v prvním správním řízení, což bylo také povinností žalobkyně. Tím, že tak ze své vůle žalobkyně neučinila, nemohla být splněna podmínka připustnosti opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany ve smyslu § 11a odst. 1 písm. a) zákona o azylu.
17. Žalobkyně v žalobě namítala, že není její vinnou, že tyto skutečnosti neuvedla v prvním řízení o její žádosti o mezinárodní ochranu, když s ní nebyl náležitě proveden pohovor. K tomu soud uvádí, že během poskytnutí údajů k její druhé žádosti o mezinárodní ochranu ze dne 24.3.2023, žalobkyně uvedla, že důvodem proč v první žádosti o mezinárodní ochranu neuvedla dluhy, byl fakt, že se v té době soustředila pouze na děti a zapomněla tak uvést dluhy. Z výpovědi žalobkyně je tak zjevné, že nešlo o způsob, jakým byl pohovor k první žádosti proveden, avšak o pochybení, kterého se dopustila ona sama. Soud také upozorňuje,

že pokud byl opravdu pohovor k první žádosti žalobkyně proveden nesprávně, měla toto žalobkyně namítat v žalobě proti prvnímu rozhodnutí o její žádosti o mezinárodní ochranu. Soud proto shledává tuto námitku žalobkyně za nedůvodnou.

18. V této věci soud nezjistil, že by došlo v předchozím správním řízení o udělení mezinárodní ochrany k porušení § 2, § 3, § 50, § 52 a § 68 správního řádu, či k porušení § 10 a § 11a zákona o azylu, neboť žalovaný postupoval v souladu s platnou právní úpravou a zohlednil všechny rozhodné skutečnosti, jak je zřejmé z výše uvedeného.
19. Vzhledem ke všem zjištěným skutečnostem soudu nezbylo, než žalobu zamítnout jako nedůvodnou ve smyslu § 78 odst. 7 s.ř.s., dle něhož soud zamítne žalobu, není-li důvodná (**výrok I. rozsudku**), když žádná z žalobních námitek nebyla shledána důvodnou.
20. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána (**výrok II. rozsudku**).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. Jestliže kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost. (§ 12 odst. 1, § 102, § 104a, § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.)

Plzeň 20. listopadu 2023

JUDr. Alena Hocká v.r.
samosoudkyně